

Biblická čtení:

Skutky apoštolů 7, 55-60: Štěpán, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a užíval Boží slávu i Ježíše, jak stojí po pravici Boží, a řekl: „Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží.“ Tu začali hrozně křičet a zacpávat si uši; všichni se na něho vrhli a hnali ho za město, aby ho kamenovali. Svědkové dali své pláště hlídat mládenci, který se jmenoval Saul. Když Štěpána kamenovali, on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Pak klesl na kolena a zvolal mocným hlasem: „Pane, odpusť jim tento hřích!“ To řekl a zemřel.

1. List Petrův 2, 1-10: Odhodte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení; vždyť jste okusili, že Pán je dobrý! Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je vyvolený a vzácný. I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista. Neboť v Písmu stojí: »Hle, kladu na Sijónu kámen vyvolený, úhelný, vzácný; kdo v něj věří, nebude zahanben.« Vám, kteří věříte, je vzácný, ale nevěřícím je to kámen, který stavitelé zavrhli; ten se stal kamenem úhelným, ale i kamenem úrazu a skálou pádu. Oni přicházejí k pádu svým vzdorem proti slovu – k tomu také byli určeni. Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Kdysi jste vůbec nebyli lid, nyní však jste lid Boží; pro vás nebylo slitování, ale nyní jste došli slitování.

Jan 14, 1-14: Ježíš řekl svým učedníkům: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte.“ Řekne mu Tomáš: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho již znáte, neboť jste ho viděli.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ Ježíš mu odpověděl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky! Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci. A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.“

Kam jdeme

Víme, kam jdeme? Kam svým životem směřujeme? Svými činy a skutky každého dne, tedy žitou vírou. Jako ti, kdo se hlásí ke křesťanské víře, se učíme od dětství, že nejdeme do nicoty, ale jdeme k Pánu Bohu. Učíme se přidržovat této zprávy a naděje.

Jenže stejně jako učedníci prožíváme čas od času vnitřní úzkost a smutek. Učedníci v těsném časovém sledu zažili mytí nohou, označení zrádce, pozoruhodnou pesachovou večeři s novým obsahem, atmosféra houstla. Zaznívá Ježíšovo: Vaše srdce ať se nechvěje. Pozoruhodné vyjádření našich vnitřních obav, nejistot a úzkostí. Máme k nim různé důvody: opustí nás někdo, kdo nám pomáhal, radil, když jsme to potřebovali, byl tady stále pro nás, zhorší se nám náhle zdravotní stav a my se s tím nedokážeme dobře vyrovnat,

ve společnosti a ve světě zažíváme chaos, denně sledujeme ve zprávách utrpení lidí a rozhodování o nich, jako by byli pouhými sirkami, které se skládají na stole do různých obrazců, nebo se snažíme pomáhat zasíláním různé pomoci, ale stále se nám vkrádá myšlenka, že to není dostatečná pomoc a jsme z toho smutní. Nakonec možná i změna tady v Jílovém v nás vzbuzuje nejistotu, smutek a úzkost, co bude dál.

Ježíš nás povzbuzuje - nepodléhejte úzkosti a věřte v Boha a ve mě. Říká nám, kam jde a proč (připravit nám u Boha místo) a že se blíží vyvrcholení – přes utrpení, smrt a vzkříšení. Mluví o tom, v jakém vztahu je on s Bohem Otcem a v jakém máme být my s ním, s Ježíšem.

Co Ježíš myslí oním příměrem (metaforou) příbytek? Ti, kdo si k němu vytvářejí, budují a prožívají osobní, upřímný a hluboký vztah, pro ty je u Otce dost místa, a Ježíš se stará o to, aby zůstávalo stále připraveno. Štěpán naplněn Duchem to vyjadřuje takto: Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží.

Také v naší liturgii hned v úvodu zpíváme: Blahoslaveno bud', ó Bože, království tvé v nás a mezi námi (po věky věků). Bůh v nás a my v Bohu. Jde o vztah. Všechny příměry (metafory), které jsme dnes slyšeli: příbytek, cesta, pravda, život nemají nám zpředměťňovat víru, ale zdůrazňovat, že všechny mluví o vztahu. Bez osobního důvěrného a důvěřivého vztahu k Ježíši je naše víra neúčinná. Protože v ní nepůsobí sám Ježíš.